



De weg door de woestijn is hard en ruig. Onbegaanbaar en onbegrijpelijk.

God zelf is ruig en onbenaderbaar. Het dondert en bliksemt tussen de rotsen.

Maar Hij houdt van Zijn volk, Zijn kostbare bezit,

Hij noemt het Zijn heilige volk.

De harde rots lijkt te bewegen, te leven. Is het levende steen? Is het een weg?

Kijk toch wat een grootsheid, wat een schepping.

Ik zet mijn voet op vaste grond, op de rots.

Ik ben op weg door de woestijn, met mijn Jezus.